

Ήταν ο άνθρωπος της παρέας. Πειράγματα, αισχρολόγα, αστεϊσμοί και άλλα πολλά ήταν στον ημερήσιο κατάλογο των κατορθωμάτων του. Τα χρόνια περνούσαν και ποτέ του δεν συνδέθηκε με κάποιους ανθρώπους...ποτέ του δεν εμπιστεύτηκε κανέναν. Όλοι τον θέλανε για την παρέα αλλά μέχρις εκεί. Αλλά και ο ίδιος

κανέναν δεν έπαιρνε στα σοβαρά, κανέναν δεν αισθανόταν δικό του άνθρωπο, φίλο του, οικείο του.

Κάπου στα 30 του, γνώρισε μία κοπέλα. Την γνώρισε μέσα από μια τυχαία παρέα, διαμέσου γνωστών αγνώστων. Η κοπέλα αυτή είχε κάτι το διαφορετικό, κάτι το «περιέργο». Του κίνησε το ενδιαφέρον. Όταν τύχαινε στην παρέα να βρίσκεται και εκείνη (σπάνια), αυτός σταματούσε τις ανοησίες, σταματούσε τις αισχροτήτες τις οποίες οι υπόλοιποι τον ωθούσαν να πράξει για χάριν της παρέας και του κεφιού. Μετά από μερικούς μήνες πήρε το θάρρος και την ζήτησε να βγούνε έξω. Εκείνη δέχτηκε, προσφέροντάς του μία ευχάριστη έκπληξη. Δεν περίμενε να βγεί μαζί του ραντεβού...

Από το πρώτο ραντεβού κατάλαβε ότι είχε να κάνει με μία κοπέλα που πίστευε βαθιά στον Θεό. Απ'την άλλη αυτός στο στόμα του έπιανε κάτι το "εκκλησιαστικό" μόνο για να το κοροϊδέψει και να το κατακρίνει.

Τα λόγια της κοπέλας είχαν μία γλυκύτητα. Μιλούσε και νόμιζες ότι σε μιλούσε μια μελωδία. Τα ραντεβού έφευγαν το ένα μετά το άλλο...η κοπέλα πάντα χαμογελαστή και πρόσχαρη, εκείνος ανήσυχος και προβληματισμένος. Του μιλούσε για τον Θεό, του μιλούσε για την ζωή μέσα στην Εκκλησία, του μιλούσε για την γνήσια και ανιδιοτελή αγάπη. Εκείνος αναπαυόταν μόνο στην σιγουριά των ματιών της.

Ποτέ δεν άγγιξε εκείνη την κοπέλα, μέχρις ότου στο τελευταίο τους ραντεβού του είπε: «Θα ήθελα να προσευχηθείς για εμένα...την άλλη εβδομάδα θα κάνω μία πολύ σοβαρή εγχείρηση στην καρδιά...». Τα λόγια της πάγωσαν το βλέμμα του. Ασυναίσθητα έπιασε τα χέρια της. Του ήταν αδιανόητο ότι μπορεί να την έχανε. «Ναι, θα προσευχηθώ....», είπε με τρεμάμενη φωνή.

Η κοπέλα σηκώθηκε τον ασπάρθηκε και έφυγε λέγοντας «Θα σε πάρω τηλέφωνο...». Εκείνος δεν είπε τίποτα.

Η ημέρα της εγχείρησης ήρθε. Σηκώθηκε το πρωί ενθουμούμενος ότι θα «πρέπει» να προσευχηθεί. Της το υποσχέθηκε. Δεν ήξερε πως. Δεν γνώριζε απ'αυτά τα πράγματα...

Θυμήθηκε την μαυροφορεμένη γιαγιά του που τον πήγαινε μικρό σε ένα μικρό μοναστηράκι δίπλα στο χωριό του. Ήταν το μοναδικό ίσως μέρος που θεωρούσε άσπιλο, γνήσιο και αγνό. Κίνησε προς τα εκεί.

Ήταν πλέον μεσημέρι, σχεδόν εκείνη η ώρα που η κοπέλα θα έκανε την εγχείρηση. Έσβησε τη μηχανή του αυτοκινήτου και μαζί της έκλεισε και το ραδιόφωνο που τόσο ώρα έπαιζε στους κσσμικούς του ρυθμούς. Σιωπή. Έκανε να βγεί από το αυτοκίνητο προσεκτικά και ακόμα πιο ευλαβικά έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου. Αυτή η ησυχία είχε κάτι το ιερό, σαν να έκρυβε κάτι το πολύτιμο...

Πρώτη φορά στη ζωή του βίωνε κάτι τέτοιο. Ησυχία, μέσα στην ανησυχία του.

Προχώρησε προς το ναό. Μερικά κεράκια τρεμόπαιζαν στο μανουάλι του εξωνάρθηκα.

Στάθηκε μπροστά στην πόρτα του ναού, η οποία του έφερε μπροστά του, το ιλαρό

πρόσωπο της γιαγιάς του. Μικρό παιδί το έπαιρνε από το χέρι και ερχόταν εδώ να ανάψουν τα καντήλια. Τόσα χρόνια όλες αυτές οι ιερές μνήμες είχαν πέσει στο σκοτάδι της λήθης...σαν να μην τα είχε ζήσει.

Έκανε τον σταυρό του και έπιασε το χερούλι της πόρτα για να μπει στα ενδότερα. Η πόρτα άνοιξε και μαζί της άνοιξε η πόρτα της καρδιάς του. Η πόρτα του ναού άνοιξε και μαζί της άνοιξαν και οι βρύσες των ματιών του. Έκλαιγε μέσα στην πρωτόγνωρη αυτή σιωπή. Έκλαιγε βουβά καθώς τα χείλη του ασπαζόταν την εικόνα της Παναγιάς. Ήταν μόνος του στον ναό. Για αρκετή ώρα τα δακρυσμένα μάτια του περιεργαζόταν τις αγιογραφίες, τα προσκυνητάρια, το τέμπλο, τους πολυέλεους, τα στασίδια.

Πήγε και κάθισε στο πρώτο σκαλοπάτι που οδηγούσε προς το πατάρι. Μπροστά του απλωνόταν μυστικά μια απόκοσμη και συνάμα γνώριμη οικειότητα. Ένωθε σπίτι του. Ένωθε μέσα στον ναό, σαν να βρισκόταν μέσα στην αγκαλιά της συγχωρεμένης του μητέρας...

«Θεέ μου, κάνε καλά αυτή την κοπέλα που τόσο πολύ σε αγαπά...βοήθησέ την...βοήθησε και εμένα...». Τα λεπτά περνούσαν. Δεν έλεγε να φύγει από εκείνο το σκαλοπάτι. Καθόταν εκεί γεμάτος αγωνία για την ηρεμία που ένωθε...

Κάτι του έλεγε ότι όλα θα πάνε καλά. Μετά από αρκετή ώρα σηκώθηκε, ασπάσθηκε τις εικόνες στα προσκυνητάρια και έφυγε. Μετά από δύο ημέρες κάποιος συγγενείς της κοπέλας τον πήρε τηλέφωνο. «Όλα καλά πήγανε... μην ανησυχείς...».

Ύστερα από δύο ημέρες πήγε την είδε στο νοσοκομείο. «Φαίνεσαι διαφορετικός...» του είπε μόλις τον είδε η κοπέλα. «Σ'ευχαριστώ...εσύ μου έδειξες τον δρόμο προς τα εκεί...».

Ήταν η τελευταία φορά που την έβλεπε. Την φίλησε για πρώτη και μοναδική φορά, στο μέτωπο, της χαμογέλασε και έφυγε.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Και να που ήρθε η ώρα να φύγει από αυτήν την ζωή, σε βαθιά γεράματα, εκείνος ο νέος.

Εκοιμήθη καθισμένος στο σκαλοπάτι του ναού που τότε είχε δακρύσει... Εκοιμήθη μετά από χρόνια μέσα στο μοναχικό ράσο, λέγοντας την ευχή.

Όλα άρχισαν μέσα από μία κοσμική παρέα. Μεταμορφώθηκαν μέσα από την ουράνια παρέα της Χάρης του Θεού. Και όλα ξαναρχίζουν τώρα, μέσα σε Φως, μέσα σε Αγάπη, μέσα στην Αιωνιότητα...πίσω από την πόρτα του ναού.

Ξύλινη, κλειστή και σιωπηλή σου μιλούσε για όλα εκείνα που είχε δει και ακούσει. Κι εκείνος, ο μοναχός, πλέον ακίνητος, σου έγνεφε για τα λάθη που έκανε, για την μετάνοια που έζησε, για την Αγάπη που έδωσε και έλαβε, για τις ημέρες της σιωπής που βίωσε σαν σε πανηγύρι...

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr